

Forum Beneficiale, Sive Quæstiones & Responsa Canonica

Materiam De Beneficiis Universam Ex Beneficialistarum tam antiquorum, quàm recentiorum placitis complectentia. Opus methodo novâ, & clarâ in tres digestum Partes ... accuratè, ac copiosè instructae

De Beneficiorum Ecclesiasticorum Natvra, Ereptione, Qvalitatibvs Ad Ea Obtinenda Requisitis ...

Leuren, Peter

Coloniæ Agrippinæ, 1704

365. Quæ sit causa efficiens residentiaë præcisæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74477)

SECTIO TERTIA.

De oneribus, seu obligationibus, deque juribus ac emolumentis beneficiatorum.

CAPUT PRIMUM.

DE ONERIBVS BENEFICIATORVM.

PARAGRAPHVS I.

De onere residendi curatorum.

Quaestio 363. Quid sit residentia, & residere?

Respondeo: Residentia, pro ut sumitur in titulo de Clericis non residentibus in Ecclesia, vel praebenda, qui est tit. 4. l. 3. est praesentia personae in loco beneficii, seu apud Ecclesiam ad effectum illi deserviendi. Lott. l. 3. c. 27.

num. 1. cum Gloss. in c. conquirente. de Cleric. non residentibus. proinde residens in dicto sensu dicitur, qui ibi praesens est, non casualiter, sed constituto domicilio, ut ibi perpetuo sit ad curandum beneficium, etque inserviendum. Lott. loc. cit. à num. 2. cum Card. in clem. unico. de foro comp. in princip. num. 22. & Cujacio in princ. ad tit. de Cler. non resid.

Quaestio 364. Quotuplex sit hac residentia?

Respondeo: Alia est merè voluntaria, ubi quis v. g. in Ecclesia habet sedem honorariam sine aliqua fructuum perceptione, ut Lott. loc. cit. n. 30. ex Seraph. decis. 1452. num. 2. alia necessaria, Et hac dividitur in praecisam, & causativam; praecisa dicitur, quando residentia est inseparabilis à titulo beneficii, ita ut non possit retineri beneficium ab eo, qui non residet. Causativa est, quae à titulo separabilis est, ita ut illum quis habere & retinere possit absque eo, quod resideat, quamvis ex causa cogi possit ad residendum. Lott. loc. cit. num. 31. Neque tamen etiam residentia causativa sola discontinuitatem admittit, sed & praecisa quandoque licetè discontinuari ad tempus potest. Lott. num. 32. cum, ut Idem loc. cit. num. 5. terminus ille residere in hac materia non ita amare sit accipiendus, ut non liceat aliquando ex justa causa à loco beneficii recedere, ut patebit ex sequentibus quaestionibus.

Quaestio 365. Qua sit causa efficiens residentiae praecisae?

Respondeo: esse eam vel jus commune, v. g. respectu curae animarum beneficio incumbentis; vel jus singulare, puta statutum Ecclesiae alicujus, aut fundatoris, privilegium, aut consuetudinem approbatam. Lott. loc. cit. num. 35. & 36. ubi etiam, quod maxima differentia sit inter utramque hanc causam & effectum, nempe obligationem residendi hinc dimanantem, dum una à jure divino, adeoque indispensabili, altera ab humano, adeoque pro arbitrio legislatoris remissibilis profluat.

Quaestio 366. An residere teneantur habentes beneficia parochialia, seu proprie & strictè curata, quibus incumbit jurisdictionis fori penitentialis, & onus administrandi sacramenta, praedicandi verbum DEI, &c.

1. Respondeo ad primum affirmativè cum communi: nullaque est ratio dubitandi quoad Parochos, quoties principaliter, atque in titulum in Ecclesia cum utraque actuali & habituali cura provisi sunt: secus est, ubi de cura tantum habituali agitur, quae resultat ab unionè accessoriè facta alicui dignitati vel beneficio cum deputatione Vicarii; siquidem possessori talis dignitatis vel beneficii ea solum incumbit necessitas residendi, quae inest ipsi dignitati vel beneficio principali. Card. de Luca ad Trident. d. 4. num. 11. Idem omninò est de Episcopis ad personaliter residendum non secus ac alii Pastores, & curatores animarum obligatis; neque enim inter hos differentiam faciunt DD. aut jura, ut videre est in Tridentin. sessione 23. c. 1. & constitutione Pii IV. quin & multò magis ad hoc obligari eos, qui utramque curam, hoc est, praeter jurisdictionem fori interni, etiam fori externi jurisdictionem exercent, ut sunt Episcopi, similesque superiores, rectè ait Fillius. tr. 4. l. c. 6. num. 27.

2. De cætero extenditur hæc obligatio residendi ad parochos, etiam si parochia sit tenuis. Paxjord. l. 10. tit. 40. num. 43. citans Rebuff. in pract. tit. de nominat. q. 9. n. 29. Reginald. in pract. l. 30. num. 291. Barb. de offic. Paroch. c. 8. num. 4. &c. Quin etià ubi tres vel quatuor tantum incolae manserunt. Paxjord. ibid. citans Garc. 3. p. 62. n. 179. secus